

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ
ΕΤΗΣΙΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

I. A. ΑΡΣΕΝΗ

1886

Ὁμολογήθησαν ἤδη οὐδ' ἀμφισβητοῦνται πλέον αἱ πολῦτιμοι ὑπηρεσίαι, ἃς παρέχει εἰς τὴν παρ' ἡμῖν σύγχρονον φιλολογίαν ὁ περιοδικὸς τύπος, ὁ σταχυολογῶν ἐκάστοτε καὶ προσφέρων τῷ δημοσίῳ τὰ ἐκλεκτότερα ἔργα τῶν ἐκλεκτοτέρων λογίων, ἐνθαρρύνων οὕτως ἅψ' ἐνὸς τὴν φιλολογικὴν παραγωγὴν καὶ κατοπτρίζων ἐξ ἄλλου τὴν σύγχρονον κίνησιν ἐν τοῖς γράμμασι καὶ ταῖς τέχναις. Τοῦ περιοδικοῦ τύπου ἐπίσημα μέλη εἶναι παρ' ἡμῖν τὰ ἐτήσια ἡμερολόγια, ἐν τῇ σειρᾷ τῶν ὁποίων συναντᾷ τις τὰ προσφιλέστερα τῷ κοινῷ ὄνόματα λογίων, συνεισφερόντων ἐκάστων τὴν συμβολὴν αὐτῶν εἰς συναπαρτισμὸν πολυτίμων βιβλίων, βιβλίων τὰ ὁποῖα ἐν ᾧ ἅψ' ἐνὸς δύνανται νὰ κοσμήσωσι τὴν οἰκογενειακὴν τράπεζαν παντὸς φιλομούσου οἰκογενειάρχου, ἅψ' ἑτέρου τιμιωτάτην δύναται νὰ καθέξωσι θέσιν καὶ ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ παντὸς ἐπιστήμονος καὶ παντὸς πολίτου.

Ἡ *Ποικίλη Στοά* τοῦ κ. Ἰωάν. Ἀρσένη, ἡ τοσούτῳ εὐδοκίμως ἀπὸ τινων ἐτῶν τελοῦσα τὸν ἐτήσιον ἐμφανισμόν της εἶναι, δύναται τις εἰπεῖν, ὁ τελειότερος τύπος τοιοῦτου ἡμερολογίου, διότι συνενεῖ ἐκάστοτε τὴν σπουδαιότητα καὶ τὴν χάριν τῆς ὕλης, πρὸς τὴν τυπογραφικὴν τελειότητα, καὶ τὴν φιλόκαλον ἐξεργασίαν εἰκόνων, φιλοτίμου ἐκλογῆς. Καὶ διὰ τοῦτο δ' ἐκτάκτως ἀγαπᾶται παρὰ τοῦ δημοσίου ἡ *Ποικίλη Στοά* καὶ παρὰ τῶν ἐκλεκτοτέρων λογίων τιμᾶται καὶ εἰς τρισχίλια ἀντίτυπα κυκλοφορεῖται κατ' ἔτος, περιζήτητος καὶ ἐξαντλουμένη μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου ἀντιτύπου.

Ἐν τῷ τόμῳ τοῦ τρέχοντος ἔτους, τὸν ὁποῖον ἔχομεν ὑπ' ὄψιν, ἡ αὐτὴ πολῦτιμος συγκομὴ δὴ, ἡ κατ' ἔτος ἀπαντῶσα, ἐνθουσιάζει ἡμᾶς. Καὶ ἡ μὲν καλλιτεχνία ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ εἰκόνων καλλίστης ἐργασίας καὶ προσωπογραφῶν ἐπιστῶν ἀνδρῶν τοῦ λήξαντος ἔτους· ἡ Γραμματολογία ὑπὸ τῆς περὶ τῆς *Ἀρτιγόνης* τοῦ Σοφοκλέους μελέτης τῆς κυρίας Κεχαγιᾶ· ἡ Φιλοσοφία καὶ Κοινωνιολογία ὑπὸ πολυτίμων ἄρθρων τῶν κ. κ. Σκαλτσούνη, Σκόκου, Λασκαράτου κτλ· ἡ Αἰσθητικὴ ὑπὸ τῆς σοφῆς μελέτης περὶ *Hugo* τοῦ κ. Νεοκλ. Καζάζη, τῆς περὶ *Υποκριτῶν* μελέτης τοῦ κ. Πέτρου Κ. Ἀποστολίδου καὶ τῆς περὶ Ὀρφανίδου τοῦ κ. Χρονοπούλου· ἡ Διηγηματογραφία ὑπὸ τρυφερῶν διηγημάτων τῶν κ. κ. Ἀντ. Μάτεσι, Κωνστ. Ξένου, Α. Γιαννοπούλου, Ἐμ. Γ. Καψαμπέλη·

ἡ βιολογία ὑπὸ πολυσελίδου μελέτης περὶ Καποδιστρίου τοῦ κ. Στεφ. Ξένου· ἡ ποίησις ὑπὸ ἐκλεκτῶν ποιημάτων τῶν κκ. Α. Παράσχου, Ἀλ. Ραγκαβῆ, Κλ. Ραγκαβῆ, Κωστῆ Παλαμά, Ι. Προβελεγγίου, Θ. Βελλιανίτου, Κ. Φ. Σκόκου, Ἰωάν. Πολέμη, Περικλ. Ραυτοπούλου, Ν. Σταματέλου καὶ ἄλλων· ἡ Μουσικὴ ὑπὸ συνθέματος τοῦ κ. Μπεκατώρου, ἐπὶ ἀτυχισταίων ὁμῶς στίχων ἡρμοσμένου.

Τοιοῦτον περιεχόμενον βιβλίου δικαίως πρέπει νὰ κινή τὸν θαυμασμόν πρὸς τὴν φιλοπονίαν τοῦ ἐκδότου καὶ δικαιολογεῖ τὴν μεγάλην κατανάλωσιν αὐτοῦ. Ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ συγχαρῶμεν τῷ ἐκδότη αὐτοῦ ἐπὶ τῇ φιλοτίμῳ αὐτοῦ ἐργασίᾳ καὶ νὰ προτρέψωμεν τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας νὰ σπεύσωσι νὰ προμηθευθῶσι τὸ πολῦτιμον βιβλίον τοῦ κ. Ἀρσένη, ἐν ὅσῳ ἔτι ἀντίτυπα αὐτοῦ ὑπολείπονται.

ΕΚ ΤΩΝ «ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΩΝ»

Δ. Ν. ΦΩΣΤΕΡΗ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗΝ

ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ. — ΑΥΓΗ.

(*Ἰδε συνέχειαν εἰς προηγούμενον φύλλον)

ΑΥΓΗ

(Μετ' ἄλγους καὶ περιπαθείας ἀτενίζουσα τὸν Νάρκισσον καὶ διασταυρόνουσα τοῦς βραχίονας αὐτῆς ὀπισθεν τοῦ τραχήλου του). Πλὴν ἀρκεῖ Νάρκισσε· εἰσέτι πένθιμος; εἰσέτι ζοφερός; ὦ δὲν σὲ θέλω οὕτω ἐγὼ βαρυθυμοῦντα καὶ στενάζοντα· ἄλλως, ἡ Αὐγὴ θὰ ᾔτο ἀτυχῆς καὶ δυσδαίμων. Πρὸ στιγμῶν ἔτι ἔλεγες ὅτι ἦσο εὐτυχῆς διότι σὲ ἡγάπων... καὶ ἤδη τοῦτο δὲν ἀρκεῖ; Σὲ ἀγαπῶ, τί πλέον ἐπιζητεῖς; ὅτι, ἴσως ἐσκεπτόμην νὰ προσθέσω καὶ ὅτι ἐν ἐμοί, ἂν κάλλιον ἐπεχείρουν νὰ εἴπω, ὡς πίστευσον θὰ ἦσαν μὴδέν, μὴδέν, ὅλα μὴδέν! Ἰδὲ λοιπὸν ἡ κεφαλὴ αὐτῆ (καὶ κλίνει ταύτην ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ στήθους του) ἦν λέγεις ὅτι τόσον ἀγαπᾷς πρὸ πολλοῦ δὲν μοὶ ἀνήκει... κλίνει μᾶλλον πρὸς σέ, ἢ πρὸς ἐμέ... Τίς λοιπὸν σκέψις δυστυχίας τολμᾷ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τοιαύτην εὐτυχίαν—ἂν ὄντως εἶσαι εὐδαίμων;

ΝΑΡ.

Αὐτὴ καὶ μόνη! Τίς;... ὦ μὴ βλασφήμει τὴν θρησκείαν μας Αὐγὴ! Ὑπῆρξες ἡ γλυκεῖα ἀθωότης ἡ ἐξαγιάσασα τὴν ψυχὴν μου, καὶ θὰ εἶσαι τὸ πεφιλημένον τοῦ βίου μου ὄνειρον μεθ' οὗ αὕτη καὶ αὐθις ποτὲ θὰ ἀποπτῇ... Εἰς τὸν ὁμιχλώδη καὶ ἄχρουν ποτὲ οὐρανόν μου, ἀνέτειλες σύ ἄστρον ὥχρον καὶ

ώραϊον, πλὴν δι' αὐτῆς ταύτης σου τῆς ἐμφανίσεως, δι' αὐτοῦ τούτου τοῦ φωτός σου ὅπερ μαλάσσει τὸ πνεῦμά μου καὶ καθηδύνει τὴν ψυχὴν μου, ἐξ ἀντανακλάσεως βλέπω ἐκεῖ, ὀλίγον ἀπωτέρω, μορφάς, σχήματα, ὑπάρξεις... σκοτεινὰς! Εἰμὶ ὄντως εὐτυχής· πλὴν δι' αὐτὸ δὲν δύναμαι, ἢ νὰ σκέπτομαι ἐκείνους ὅτινες ποσῶς δὲν μοι ὁμοιάζουν. Ἡ δυστυχία, φίλη μου, εἶναι ἡ ἀνθρωπότης εἰς γυμνόπουν πλανωμένη φάσμα ἐπὶ τῆς σκολιώδους καὶ ἀκανθώδους ἀτραποῦ τοῦ βίου, καὶ ἡ εὐτυχία φέρει σάνδαλα... Τίς οὖν ὁ περὶ τοῦ ἐτέρου φροντίσων; Ἡ εὐτυχία περὶ αὐτῆς καὶ μόνον μεριμνῶσα, δὲν θὰ ἐδείκνυεν, ἢ τὸν ψυχρὸν ἐγωϊσμόν της, καὶ διατὶ τὸ Ὑψιστον ἐκεῖνο ὄν, εἰς ὃ τὸ ἄνθος τοῦτο, ὃ ὑπ' αὐτὸ σκώληξ, ἐγὼ αὐτός, ὁ ἥλιος τὰ ἄστρα τὸ ἐρεβῶδες τέλος τοῦτο χάος, εἰς ὃ δὲν δύναται νὰ ἀποδώσῃ τις τὴν λέξιν σύνολον, ἡ δὲ λέξις, Σύμπαν, ἀποδιδόμενη δὲν εἶναι, ἢ ἀπλὴ σμίκρυνσις, διατὶ λέγω τὸ ὄν τοῦτο εἰς ὃ ταῦτα ἅπαντα ὑπάγονται, καὶ τοῦ ὁποίου τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο Ἐγὼ παταγωδῶς διασχίζουσα ἡ βροντὴ διαλαλεῖ εἰς τὰ νέφη καὶ μέχρι τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς, ὡς πόδα τούτου, καθηλόνει βαρὺς ὁ κεραυνός, περὶ ἁπάντων καὶ ἰδίᾳ νὰ φροντίζῃ τούτων, μεριμνῶν καὶ διὰ τὸ ἐλάχιστον φυτὸν καὶ διὰ τὴν μικροτέραν προβλέπων ἀκωλήφην; Πρὸς τί τέλος εἰς τὸ ἀνεύθυνον τοῦτο ἀποδίδετε τὴν πρόνοιαν, ὁ ναυαγὸς ὑποῖ ἐκεῖ τὴν ἐσχάτην εὐχὴν του, ὃ δὲ ἐπαίτης τὸ στυγνὸν του βλέμμα; Ἄν ἐγὼ ἀπέθνησκον, ἢ ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἀποθάνω, θὰ ἔκλαιες Αὐγὴ; θὰ προσεκάλες τὸν Θεὸν εἰς ἄρωγὴν; Πλὴν διατὶ ἀφ' οὗ καὶ οὗτος εἶναι εὐτυχής;...

ΑΥΓΗ

Ἔ, στῆθι! καθότι καὶ σὺ ἤδη ἐβλασφήμισας... ἂν σοὶ ἔπταισεν ἡ γλῶσσα ἂν σκέψεις ἄλογοι ἴσως τὴν ἐβίασαν εἰς τοῦτο, τί σοὶ πταίει ἡ Αὐγὴ; Τί εἶπον; Δὲν ἤθελον ὁ Νάρκισσος νὰ ᾔναι μελαγχολικός, διότι ἡ Αὐγὴ ἔπασχεν ἔπταισα λοιπὸν ἂν ἀσθενῶς πως τοῦτο ἐπεζήτησα; Ἄλλως τε, τίς λέγει οὐ;... ναί, αἰσθάνομαι ἐξίσου ἴσως καὶ ἐγὼ ὅσα καὶ σὺ... ἀλλ' ἐπίτρεψον νὰ εἶμαι ὀλίγον τι ἐγωῖστῆς—δὲν ἤθελον νὰ ἴδω τὸν Νάρκισσον δακρύοντα καί, σχεδόν...

NAP. (διακόπτων αὐτήν)

Καὶ τίς θὰ ἔψεγε τὸ δάκρυ τοῦτο; τίς...

ΑΥΓΗ (μετὰ σπουδῆς)

Ἐγὼ! —διότι θὰ μὲ ἔκαιε!... θὰ εἶχον μήπως ἄδικον;

NAP.

Ἐὰν δὲν εἶχες δίκαιον!... βεβαίως... καὶ ὅμως οἰαδήποτε ἐκφρασίς ὅτε ἐγγίξει τῇ ὁδύνῃ φέρει αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν σχεδὸν ἀπαύστως τὴν συγγνώμην. Ὅταν ἡ χορδὴ τανύεται ἀνάλογον συνήθως ἀποδίδει ἤχον· πλὴν τίς θὰ κατακρίνῃ τοῦτον ἂν ἡ χορδὴ ἢ ἡ λύρα εἶναι σαθρά, καὶ τεθλασμένη καὶ ἐκκρούει αὐτὸν μονότονον ἢ πένθιμον;... Ἐρχονται στιγμαὶ καθ' ἃς ψυχικὴ τις ἀθυμία μὲ κατέχει καὶ ἡ καρδιά μου συμπτύσσεται... Ἀγνοῶ πως, ἀλλ' ἀκουσίως σχεδὸν ἐνίοτε παρακολουθῶ τὰ αἰσθήματα, τὰς ἐντυπώσεις μου, αἵτινες καθίσταν-

ται σκέψεις, ὄρμαὶ καὶ μὲ παρασύρουσι... Ὑπάρχει στιγμή καθ' ἣν τὸ δάκρυ ἐπαμφοτερίζει, καθίσταται δίλημμα· καὶ ὅταν ἔτι ἡ εὐτυχία μᾶς πληροῖ τὴν καρδίαν, ὑγρά τις διαφάνεια μᾶς καλύπτει τὸ ὄμμα ὡς καὶ ἐν ὥρᾳ δυστυχίας, καὶ αἱ σταγόνες ῥυθμίζουσι... Ἡ χαρὰ, φίλη μου, καὶ ἡ θλίψις οἱ δύο οὗτοι πόλοι τῆς ἀνθρωπίνου εὐαισθησίας — εἰς ἓν καὶ μόνον συναντῶνται καὶ εἰς τοῦτο καὶ μόνον ταύτιζονται—εἰς τὴν θερμότητα τῶν δακρύων των!... Ἀληθὴς ὁδὺν θὰ ἔφερε ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἐν δάκρυ, ἀληθὴς μαργαρίτης θ' ἀνέβλυζεν ἐκεῖ, πλὴν πίπτων — ὦ καὶ πάλιν θὰ εἶπω τι, καί... δὲν θὰ ἔλεγον ψεῦδος—πίπτων λέγων ἐπὶ τῆς παρειᾶς σου ταύτης θὰ ἐγίνετο ἀδάμας! διότι τοιοῦτος καὶ ἡ καρδιά σου Αὐγὴ!...

ΑΥΓΗ

Ἄλλ' ὁ ἄνθρωξ οὗτος, ὡς λέγουσι, Νάρκισσε, οὐδέποτε συντρίβεται, ἐν ᾧ ἡ καρδιά μου ἤδη ἀκριβῶς τοῦτο πάσχει ὑπὸ τὴν ἐπίρροισιν τῶν λόγων σου ὥστε ὡς βλέπεις...

NAP. (ἡδὺ ὑπομειδιῶν)

Κακὴ ἡ παρομοίωσις, ἔστω. Σὺ κρίνεις τὸ ποῖον αὐτοῦ ἐν ᾧ ἐγὼ περὶ τῆς ἀξίας, τοῦ σπανίου τοῦ καλοῦ ἐλάλουν, ἀδιάφορον. Ὅπωςδήποτε δικαιούμαι πιστεῦν νὰ ἐμμεῖνω εἰς τὴν γνώμην μου, ἢ μήπως καὶ τοῦτο μοὶ ἀπορρίπτεις τὸ δικαίωμα; καθότι σὺ Αὐγὴ, οὐ μόνον θὰ ἠδύνασο τοῦτο... Ἐν βλέμμα σου ἐκ τῶν συνήθων ἐκείνων θὰ ἤρκει ὅπως καταστήσῃ ἄνανδρον καὶ ἀνάνδρον λέγω, ὡς πρὸς τοῦτο — ὅτι, θὰ ἔπαυον ὑπερασπίζων ἑμαυτὸν!...

Λεπτὰ τινα παρῆλθον ἐν σιγῇ· ὅτε δεύτερος διάττων διαυγέστερος τοῦ πρώτου ἀπέσπασε τὴν προσοχὴν τοῦ Ναρκίσσου καὶ τῆς Αὐγῆς.

NAP. (συνοφρυόμενος καὶ καθ' ἑαυτὸν)

Χαίρετε, χαίρετε, χρυσὰ τοῦ σκότους προαγγέλματα!...

ΑΥΓΗ (μαντεύσασα τοὺς λόγους του)

Πικρὸν τι θὰ ἐψιθύρις καὶ πάλιν Νάρκισσε... καὶ αἶδε, ἀπαισιοδοξεῖς!... Ὅποια φύσις! Ἀλλὰ πρὸς τί φίλε μου, τὰς ὥραιας ταύτας γραμμάς ὡς τοὺς καθηλωμένους ἐπὶ τῆς οὐρανίου ἀψίδος ἀστέρας δὲν ἀποδίδεις καὶ σὺ εἰς τὴν ἀνάγκην τοῦ ὥραιου, τοῦ ποικίλου, τοῦ τερπνοῦ; Ἄν ἡ ποικιλία μετὰ τῆς ἀντιθέσεως ἐξέλιπον, ὁ βίος δὲν θὰ ἦτο ὅλως ἀναιδής; Ἄν ἡ νύξ αὕτη παρίστατο αἰετοῦ ἀσέληνος, ζοφερά, θυελλώδης, θὰ ἐμένομεν ἤδη ἐπὶ τοσοῦτον ὑπ' αὐτήν; Τὸ ὑφιστάμενον ὁπότε εἶναι τὸ αὐτό, ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν εἰ τοῦτο καθίσταται μετ' οὐ πολὺ μικρόν, ἀπαρατήρητον, μία σκαϊότης καὶ πολλάκις φεῦ κόρος μᾶς ἐπέρχεται. Ὁ ἄνθρωπος φίλε μου, ἀκαίρως θὰ ἀπέθνησκεν, ἐὰν ποτὲ δὲν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ «εἰμαι δυστυχής! θὰ ἔπασχεν ἐξ ἀθυμίας, ἐὰν τὸ πᾶν ἦτο εὐθυμον, καὶ μόνον τοῦτο! — Οὕτως ἐπλάσθημεν! Τὸ ἄλλας μόνον, θὰ ἦτο ἡ Συμφορά· κατὰ ποσὸν καὶ μειγμένον ἰδοὺ ἡ εὐτυχία!... Πρὸς τί λοιπὸν καὶ τὰς φωτεινὰς ταύτας γραμ-

μάς δὲν πιστεύεις ὡς μίαν τοιαύτην... τῆς σκιᾶς ταύτης ποι-
κιλίαν;

NAP.

Καὶ τίς ὁ λέγων, οὐ; Ποικιλία, ναί 'Αλλ' ἡ ποικιλία αὕτη
ἢ μᾶλλον ἡ διαδοχή αὕτη ἥτις εἶναι ἡ ἀντίθεσις εἶναι τοσοῦ-
τον συνεχῆς καὶ πολλάκις τοσοῦτον ἀπροσδόκητος, ὥστε...
φαίνεται ἐνίοτε ὥσπερ διώκει κατὰ πόδας... 'Αληθῶς εἰμὶ φύ-
σεως μελαγχολικῆς, καὶ ἀκουσίως πολλάκις καθίσταμαι βεμ-
βώδης, σκεπτικὸς... μετὰ πᾶν σύμβαμα· ἀρκεῖ μία λέξις,
μία λάμψις, ὡς ἐκείνη, ἐν ἐπιφώνημα ὀδύνης, καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ὑπὸ
τὴν ἀχλὺν πενθίμων διαλογισμῶν!...

ΑΥΓΗ

Καὶ ὅμως μόλις σὺ εἰκοσαέτης Νάρκισσε... Σοὶ ἀρέσκει
ἄραγε ὠραίαν ἡδὺ νὰ ἐπικαλύπτωσι νεφέλαι σκοτειναί;

NAP.

'Αλλ' ὅτε αὐταὶ ἐπικάθηνται ἀπρόσκλητοι, τί τότε παταίει
ἡ ἡώς, ἂν ἐμφανίζεται ὠχρὰ καὶ παραβλῶψ;... Εἰμὶ εἰκο-
σιπενταέτης, ναί· καὶ ἀρκεῖ μία σκέψις νὰ κρατήσῃ τὸ
μειδίαιμα εἰς τὰ χεῖλη ὅπως προφέρωσι τὰς λέξεις «οὐκ
οἶδα!» Εἰμὶ νέος ἔτι, πολὺ ἴσως νέος, πλὴν τίς μοι λέγει ὅτι
ἡ νεότης διατηρεῖται ἐπ' ἀπειρον, ὅτι τὴν αὖριον θὰ ἐγερθῶ
ζῶν, καὶ ὅτι αἱ νύκτες αὐταὶ θὰ στολίζωσι τὰς νύκτας τοῦ
βίου μου; 'Ιδέ, τὸ φύλλον ἐκεῖνο πίπτει, ἐν ἑτερον ἀνθεῖ ἐκεῖ
πλησίον· Τίς δύναται νὰ εἴπῃ εἰς τὸ πτωχὸν ἐκεῖνο, πότε καὶ
τοῦτο θὰ παρακολουθήσῃ τὸ πρῶτον; τὴν λαίλαπα τίς τὴν
προμηνύει; τὰ νέφη... ἀλλὰ τίς ὁ ταῦτα στελλων;... ὦ εἰ-
μαρμένη ὅπως εἶσαι σκοτεινὴ, ὦ μᾶλλον ὅπως εἶσαι ἐρε-
βώδης!... (ἔπεται τὸ τέλος)

ΜΙΚΡΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Πολυάριθμα ἐπὶ ἀσθενῶν ἐκτελεσθέντα πειράματα, ἐπικυ-
ροῦσι τὴν ὑπὸ τοῦ ἐν Στρασβούργῳ ἱατροῦ *Oppler* ἀνακα-
λυσιν, ὅτι ἡ κόνις τῶν σπερμάτων τοῦ πεφρυγμένου καφέ εἶ-
ναι ἐξαιρετικὸν μέσον πρὸς ἀναστολὴν τῆς σήψεως. Διὰ τοιαύ-
της κόνεως ἐπιπάσσει τραύματα καὶ ἔλκη, ἰώμενα μετὰ κα-
ταπληκτικῆς ταχύτητος. Κατὰ δὲ τὰς πληροφορίας τοῦ μνη-
μονευθέντος ἱατροῦ, ὁ καφὲς εἰς λεπτοτάτην κόνιν εἶναι ἐπί-
σης ἐξαιρετικὸς ὀδοντόκονις, ἐνεργοῦσα ὡς ἀπολυμαντικὴ, αἵ-
ρουσα συγχρόνως καὶ τὴν δυσοσμίαν τοῦ στόματος.

Δ.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

Οἱ βακτηριολόγοι διὰ τῆς ἀνακαλύψεως των ἐγέννησαν
νέαν μονομανίαν, τὴν *βακτηριομανίαν*, παραγομένην ἐκ τοῦ
πρὸς τὰ μικρόβια φόβου. Ἐσχάτως ἐν τινι ἀγγλικῷ φρενοκο-

μείῳ εἰσῆλθε πάσχων ὅστις κατὰ τὰ ἄλλα ὁμιλεῖ λογικώτα-
τα, ταλαιπωρεῖται ὅμως ὑπὸ σταθερᾶς τινος ιδέας, ὅτι πρὸ
δύο ἐτῶν ἐνῶ παρατῆρει ἡμέραν τινα εἰς τὸν ἥλιον, εἰσῆλθε διὰ
τοῦ ὀφθαλμοῦ του εἰς τὸ αἷμα βακτηριδίων τι ὅπερ ἐγκατέστη
διαρκῶς. Τοιοῦτοι πάσχοντες ὑπάρχουσιν ἴσως καὶ ἄλλοι ἀ-
κόμη. Οὐδόλως λοιπὸν παράδοξον, ὅτι καὶ τὰ «πανταχοῦ
παρόντα βακτηρίδια» δύνανται νὰ ἐπιφέρωσι παραφροσύνην.

* *

'Εν τῇ τραπέζῃ. «Μαρία, ἡ κόττα τὴν ὁποίαν μοῦ ἔφερες
νὰ φάγω βρωμᾷ!» — «Καὶ ἐγὼ τὸ παρετήρησα, Κυρία, ἀλλὰ
δὲν ἠθέλησα νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ προτύτερα διὰ νὰ μὴ σᾶς χα-
λάσω τὴν ὀρεξίν!»

* *

Θλίψις καλλιτέχρου. Ὁ διάσημος μουσουργὸς *Raër*, ἐπέ-
στρεφεν ἐκ τῆς κηδείας τῆς μόνης αὐτοῦ θυγατρὸς, στηρι-
ζόμενος εἰς τὸν βραχίονα τοῦ φίλου του *Castil Blaze*. Ὁ θά-
νατος αὐτῆς τῷ ἐστοίχισεν οὐ μόνον ὡς πατρὶ ἀλλὰ καὶ ὡς
καλλιτέχνη ἐπειδὴ εἶχε προορίσει ταύτην ὡς ἀοιδὸν ἐκ τῶν
πρώτων. «Ὅποια φωνή!» ἔλεγε θρηνῶν ὁ *Raër* προτοῦ νὰ
ἐξέλθῃ τοῦ νεκροταφείου. «Ἐνθυμεῖσαι πόσον λαμπρὰ ἔψαλλε
τὴν μονωδίαν τοῦ «Κουρέως»; — «Οὐδέποτε θὰ τὸ λησμο-
νήσω», ἀπήντησεν ὁ φίλος. — Καὶ τὸ μέλος: *Di tanti pal-
piti* τοῦ «*Tankred*» — πόσον ἐξαισίως ἤχει! Παρασυρθεὶς
δὲ ἐκ τῆς ὀδυνηρᾶς του ἀναμνήσεως ἤρχισε νὰ ψάλλῃ κατὰ
τὴν θύραν τοῦ νεκροταφείου τοὺς πρώτους ἤχους τοῦ ἐν λόγῳ
μουσικοῦ τεμαχίου, εἰ καὶ οἱ ὀλολυγμοὶ του μόλις καθίστων
τούτους ἀκουστούς. «Καὶ ὕστερον ἡ ἄλλη θέσις!» ἀνέκραξεν
ὁ *Blaze*, καὶ ἤρχισε νὰ ᾄδῃ στροφάς τινας. Ὁ *Raër* ἀνέλα-
βε νὰ ὑπηγήσῃ, καὶ οὕτω ἔψαλλον οἱ δύο μουσικοὶ ἐν μέσῳ
δακρύων καὶ πλήρεις συγκινήσεως καὶ θλίψεως τὸ ἥμισυ τοῦ
μέλους, ἐνῶ ὁ νεκροθάπτης, ὁ ἡνίοχος τῆς νεκροφόρου καὶ ἡ
ἐπικήδειος προπομπὴ ἔμειναν ἐκπεπληγμένοι ἐκλαβόντες
αὐτοὺς ὡς παράφρονας.

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ.

Μὴ κόρη ἀγάπησα ποτὲ, τὴν ἀγαπῶ ἀκόμα,
αὐτὴ 'στὸ νοῦ μου προσκυνῶ καὶ 'στὴν καρδίᾳ λατρεύω·
ἄχ! τὰ τὴν εἶχα 'στὴ ζωὴ, καὶ μετ' 'στὸ μαῦρο χῶμα
μὲ ἴδιο νεκροκρέβατο μὲ ἴδια ψαλμοφῶντα,
τὰ εὗρισκα τοῦ πόνου μου τὴν τέλεια ἡσυχία.

ΦΟΙΒΟΣ ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ